

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387821504.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Nogle faa Dage efter hans Hjemkomst sidder Etatsraaden i Dagligstuen, og hører mig paa en Lectie, da hans Kone kommer stormende derind, ladende Døren paa viid Væg; men da hun havde naaet Midten af Værelset, standsede hun, slog begge Armene ud, og stod der som fastnaglet med stive Øjne og bævende Læber. »Gud hjælp os! Mama!« sagde han, uden at rejse sig, »hvad er der paafærde?« - »Mette! Mette!« udstødte hun. - »Hvad hun? Mama!« spurgte han ganske rolig. - »Mette er selvanden,« fik hun med Møje og Forfærdelse frem. »Saa har hun, sandt for Herren!« (det var hans eneste Eedsformular) »været ved Mandfolk.« - »Hun skal væk! ud af Gaarden!« raabte hun »og det * 203 strax! og Han med!« - »Hvad for en Han? Mama!« spurgte han. »Skytten,« svarte hun »Skytten, min Hjerte! det ugudelige Menneske!« - »Lille Mama!« gjenmælede han, »jeg troer, sandt for Herren! Du er - jeg havde nær sagt - Vilhelm er ligesaa fri som jeg.« »Ja det siger Du, min Hjerte!« raabte hun, »fordi det slemme Skarn staaer saa højt hos Dig. Men han har selv tilstaaet det. Jeg har længe havt Mistanke til den Taske, at det ikke var rigtigt med hende, og saa tager jeg hende for mig nu inde i Fadeburet, og gaaer hende paa Klingen, og saa bekjender hun ogsaa; men hun vil paa ingen Maade udlægge den Sandskyldige. Men nu skal Du høre videre, min Hjerte! Som jeg nu klemmer paa hende af alle Kræfter, saa gaaer Fadebuurdøren op, og Hvem staaer i Døren? Vilhelm, min Hjerte! og saa siger han - jeg spurgte ham ikke, Tøsen ikke heller - saa siger han: laver Mette til Barsel, saa bliver jeg Fader til Barnet. - Hvad siger Du nu? min Hjerte!« - Nu rejste Etatsraaden sig med een for mig hidtil ukjendt Heftighed, og sagde: »Jeg troer, sandt for Herren! at vi er' i Hundedagene - Mama! lad dem Begge to komme ind!« - Hun ilede ud, Han smed Bogen paa Canopeen, og gik med Hænderne paa Ryggen frem og tilbage i Stuen. - Nu kom Synderne, Hun forgrædt og blussende - Han med sit sædvanlige stille og alvorlige Aasyn. Naadigfruen stod bag ved dem med Næverne i Siderne; Etatsraaden foran dem med sine bestandig paa Ryggen. - Han saae neppe til Synderinden; men fæstede sine Øjne paa Vilhelms ubevægede Ansigt. »Menneske!« udbrød han efter en Pause, »Det havde jeg ikke troet om ham - en gammel Karl - sine halvtredsindstyve, troer jeg - og det unge Barn -« - »Hr. Etatsraad!« mælede Skytten med uforstyrrelig Ligevægt, »maae jeg ikke tale et Ord med Herren under fire Øjne!« - Herren taug et Par Secunder, sagde derpaa: »følg med!« gik foran ind i et Sideværelse, Vilhelm efter ham - Døren blev lukket.